

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj P-3467/2024-26

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Petri Kušević Fraculj, u pravnoj stvari tužitelja Olivera Barile, OIB 46093043109, iz Radešića, Radešić 5e, zastupanog po punomoćnici Mariji Maričević, odvjetnici iz Zagreba, protiv tuženika HPB d.d., OIB 87939104217, Zagreb, Jurišićeva ulica 4, zastupanog po Ivi Šućuru, odvjetniku iz Zagreba, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 22. travnja 2026., u prisutnosti punomoćnice tužitelja Marije Maričević, odvjetnice iz Zagreba, i zamjenice punomoćnika tuženika Ivane Malnar, odvjetničke vježbenice, 27. svibnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I./ Odbija se kao neosnovan u cijelosti tužbeni zahtjev koji glasi:

"I. Nalaže se tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 441,10 EUR uvećan za zakonsku zateznu kamatu koja do isplate teče od 24.07.2014. pa do 31.07.2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne kamatne stopa HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za 5 postotnih poena, a od 01.08.2015. po stopi koja se određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena.

II. Nalaže se tuženiku da tužitelju naknadi troškove parničnog postupka zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od presuđenja do isplate, sve u roku od 15 dana."

II./ Nalaže se tužitelju naknaditi tuženiku parnični trošak u iznosu od 375,00 EUR, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je kao korisnik kredita sklopio s pravnim prednikom tuženika Sberbank d.d. kao kreditorom Ugovor o kreditu broj 272087 od 23. srpnja 2014., kojim je u čl. 5.1. ugovorena jednokratna naknada za obradu zahtjeva, koja se naplaćuje prilikom isplate kredita, a koja je naplaćena 24. srpnja 2014. u iznosu od 3.323,49 kn odnosno 441,10 EUR. Nadalje navodi da je u čl. 10.4. ugovoreno da su

ugovorne strane suglasne da se na sve što nije regulirano odredbama ugovora primjenjuju Odluka o kamatama i naknadama kreditora, Opći uvjeti poslovanja s građanima i ostali važeći akti kreditora. Tužitelj smatra da su nepoštene i nišetne odredbe o tzv. ulaznoj naknadi sadržane u predmetnom ugovoru i aktima tuženika, jer su ugovorene zajedno prema unaprijed formuliranom tipskom ugovoru, bez posebnih pregovora o tim odredbama, a tužitelj na temelju sklopljenog ugovora i informacija dobivenih od banke nije mogao predvidjeti ekonomske posljedice i njihov utjecaj na ukupan trošak kredita, niti na što se odnose ulazne naknade, a koje odredbe su uzrokovale, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, očiglednu neravnopravnost u pravima i obvezama na štetu tužitelja. Tužitelj smatra da su navedene odredbe ugovora nepoštene i nišetne u smislu čl. 81 i čl. 87. Zakona o zaštiti potrošača te čl. 296. Zakona o obveznim odnosima, te je stoga tuženik na štetu tužitelja bez valjane pravne osnove stekao nepripadajuću imovinsku korist u utuženom iznosu, koja se ogleda u neosnovano naplaćenim naknadama. Slijedom navedenog tužitelj tužbenim zahtjevom traži isplatu iznosa 441,10 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 24. srpnja 2014. do isplate, uz naknadu parničnog troška sa zateznim kamatama tekućim od dana donošenja ove presude do isplate.

2. U odgovoru na tužbu tuženik osporava tužbu u cijelosti, te prije svega ističe prigovor zastare. Nadalje navodi da odredba o ulaznoj naknadi propisuje jasan i nedvosmislen iznos naknade koji se ima naplatiti od korisnika kredita za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, odnosno da je ulazna naknada izražena u točno naznačenom postotku od 0,00% na iznos kredita, a maksimalno 1.000,00 kn, što čini tu odredbu lako uočljivom i razumljivom. Ističe da se o naknadi za administraciju i obradu kredita pregovaralo, prvenstveno s obzirom na to da su ugovorne strane izrijeком ugovorile primjenu Tarife te da je tužitelj u svakom trenutku bio slobodan odabrati neki drugi model kredita od onih koji su u to vrijeme bili dostupni na tržištu. Tuženik, također, navodi da je postojanje i naplaćivanje naknade za obradu i administraciju kredita u vrijeme sklapanja Ugovora bilo uvriježeno u praksi banaka te da je tužitelj u svakom trenutku bio slobodan pregovarati s tuženikom oko plaćanja spomenute naknade. Što se tiče informacija koje je tuženik pružio tužitelju, tuženik navodi da je tužitelja u cijelosti informirao o njegovoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita. Tuženik još navodi da ne postoji uporište niti u jednom pravnom propisu iz kojeg bi proizlazila čak i najmanja sumnja da je tuženik u bilo kojem trenutku postupao nedopušteno, te da tužitelj nije predložio niti jedan dokaz kojim bi dokazao suprotno. U odnosu na visinu tužbenog zahtjeva, tuženik napominje da tužitelj nije dokazao ni osnovu svog tužbenog zahtjeva, pa nema mjesta raspravljanju o visini. Slijedom navedenog, tuženik predlaže odbiti tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan uz naknadu parničnog troška tuženiku.

3. Sud je tijekom postupka izveo sljedeće dokaze: uvid u račun za ovjeru potpisa (str. 4 spisa), presliku dopisa tuženika upućenog tužitelju od 31. siječnja 2024. (str. 5 i 6 spisa), presliku dopisa tužitelja od 30. siječnja 2024. (str. 9 spisa), otplatnu tablicu po kreditu (str. 10 lista), plan otplate (str. 12-14 spisa), prometnu karticu po kreditu broj 272087 (str. 16 i 17 spisa), dopis tuženika od 7. ožujka 2024. upućen tužitelju (str. 18 spisa), Ugovor o kreditu br. 272087 od 23. srpnja 2014. (str. 20-30 spisa) i uvid u ostalu dokumentaciju koja se nalazi u spisu, financijsko vještačenje po stalnom sudskom vještaku dipl. oec. Darku Prpiću iz Darfin d.o.o. te saslušanje tužitelja kao stranke.

4. Ovdje valja reći da je sud proveo sve dokaze predložene po parničnim strankama te su obje stranke na zadnjem ročištu 22. travnja 2026. navele da nemaju daljnjih dokaznih prijedloga i predložile su zaključiti glavnu raspravu.

5. Na temelju tako izvedenog dokaznog postupka, a cijeneći dokaze svaki za sebe i u njihovoj ukupnosti, sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" br. 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25 - dalje: ZPP), ovaj sud nalazi tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti neosnovanim.

6. Dakle, predmet ovoga spora je zahtjev tužitelja za isplatom iznosa od 441,10 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 24. srpnja 2014. do isplate. Tužitelj svoj zahtjev temelji na tvrdnji da mu je tuženik naplatio navedeni iznos po osnovi ništetne ugovorne odredbe o jednokratnoj naknadi za obradu zahtjeva i administraciju kredita (tzv. ulaznoj naknadi).

7. Među strankama nije sporno, a proizlazi i iz Ugovora o kreditu broj 272087 od 23. srpnja 2014. (str. 20-27 spisa; dalje: Ugovor o kreditu), da je tužitelj, kao korisnik kredita isti sklopio s kreditorom, prednikom tuženika Sberbank d.d. (koji je kasnije poslovao i pod tvrtkom Nova hrvatska banka d.d. - promjena tvrtke upisana u sudski registar rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj Tt-22/9164-2 od 2. ožujka 2022., rješenjem poslovni broj Tt-13/1253/2 od 18. siječnja 2013. i rješenjem poslovni broj Tt-22/18434-2 od 14. travnja 2022., a kako to proizlazi iz javno dostupnog sudskog registra). Nadalje je utvrđeno da je prednik tuženika tim Ugovorom o kreditu odobrio i stavio na raspolaganje tužitelju kredit u iznosu od 79.700,00 kn (čl. 1. Ugovora o kreditu), uz redovnu kamatu po kamatnoj stopi koja je promjenjiva u skladu s Odlukom o kamatama i naknadama banke i Općim uvjetima za poslovanje s građanstvom, a koja je na dan sklapanja Ugovora iznosila 9,25% godišnje (čl. 2. Ugovora o kreditu), da se radilo o nenamjenskom kreditu za potrošače (čl. 3. Ugovora o kreditu), te da je ugovoren rok otplate kredita od 120 mjeseci (čl. 4. Ugovora o kreditu.). Nastavno je utvrđeno i da su stranke u odredbi čl. 5.1. Naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita, Ugovora o kreditu ugovorile jednokratnu naknadu od 0,00% od iznosa kredita, maksimalno 1.000,00 kn, koja se naplaćuje prilikom isplate kredita. Konačno, utvrđeno je da su stranke u odredbi čl. 5.2. Ugovora o kreditu ugovorile premiju za osiguranje rizika nemogućnosti plaćanja kredita u iznosu od 4,17% od iznosa glavnice kredita.

8. Tužitelj saslušan kao stranka zamolbenim putem kod Općinskog suda u Varaždinu, u svom iskazu navodi da je predmetni kredit sklopio za vlastite potrebe te ga je koristio u osobne svrhe, a nije ga koristio za obavljanje bilo kakvih poslovnih aktivnosti niti je imao obrt ili bilo kakvo trgovačko društvo. Nadalje navodi da se prilikom sklapanja ugovora o kreditu radilo o tipskom obrascu ugovora koji je unaprijed sastavila banka, te da o ugovornim odredbama s bankom nije mogao pregovarati. Još navodi da mu je prilikom sklapanja kredita rečeno da će sve naknade biti naplaćene iz kredita, pri čemu mu nije objašnjeno o kakvim je točno naknadama riječ, već je rečeno da će sve one biti naplaćene s prvom ratom kredita. Ugovor nije čitao, te se ne može točno izjasniti o iznosu naknade koji je banka ustegnula od iznosa kredita niti koliki bi postotak od iznosa kredita iznosila naknada, te se ne može izjasniti niti koliko je u to vrijeme iznosila rata kredita. Tužitelj još

navodi da je po zanimanju vozač te da mu je kredit bio hitan i nije se ranije informirao o ponudama kod drugih banaka.

9. Iz nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka dipl. oec. Darka Prpića iz Darfin d.o.o. proizlazi da po predmetnom Ugovoru o kreditu nije naplaćena naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita. Također proizlazi da je 24. srpnja 2014. naplaćena premija za osiguranje rizika nemogućnosti plaćanja kredita u iznosu od 441,10 EUR, a koja je ugovorena u čl. 5.2. Ugovora o kreditu u iznosu od 4,17% od iznosa glavnice kredita.

10. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještaka dipl. oec. Darka Prpića iz Darfin d.o.o., jer je jasan, detaljno obrazložen, stručan i sačinjen na temelju cjelokupne relevantne dokumentacije, tim više što stranke nisu imale primjedbi na nalaz i mišljenje vještaka, te u tom pravcu nisu stavljale daljnje dokazne prijedloge.

11. Sud je također u bitnom, kao životan, logičan i uvjerljiv, prihvatio iskaz tužitelja, pri čemu se napominje da tužitelj u svom iskazu nije niti naveo da bi mu konkretno bila naplaćena ulazna naknada odnosno naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita.

12. Prije svega valja reći da je tužitelj prilikom sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu imao svojstvo potrošača. Naime, u odredbi čl. 3. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 79/2007. i 125/2007., dalje: ZPP) određeno je da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovoj poslovnoj djelatnosti niti obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja. U konkretnom slučaju je uvidom u Ugovor o kreditu utvrđeno je da se radi o nenamjenskom kreditu za potrošače (čl. 3.), te je i iz iskaza tužitelja utvrđeno da je tužitelj predmetni kredit koristio u osobne svrhe, te da ga nije koristio za obavljanje bilo kakvih poslovnih aktivnosti niti je imao obrt ili bilo kakvo trgovačko društvo. Stoga se, kraj navedene činjenice, po ocjeni ovog suda, sukladno odredbi čl. 219. st. 1. ZPP-a teret dokaza da je tužitelj predmetni Ugovor o kreditu zaključio u svrhu koja je namijenjena njegovoj poslovnoj djelatnosti, odnosno njegovoj djelatnosti slobodnog zanimanja, nalazi na tuženiku, dok tuženik takve činjenice nije dokazao, niti one proizlaze iz izvedenih dokaza.

13. Sukladno odredbi čl. 96. st. 1. ZPP-a, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a sukladno odredbi čl. 96. st. 2. ZPP-a, smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Nadalje, sukladno odredbi čl. 102. st. 1. ZPP-a, nepoštena ugovorna odredba je ništetna. Prema odredbi čl. 3. st. 1. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora. Nadalje, u odredbi čl. 4. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05 i 41/08, dalje: ZOO) propisano je da su se u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici dužni pridržavati načela savjesnosti i poštenja. Isto tako u odredbi čl. 6.

ZOO-a propisana je zabrana ostvarivanja prava iz obveznog odnosa suprotno svrsi zbog koje je ono propisom ustanovljeno ili priznato. Nastavno, u odredbi čl. 7. st. 1. ZOO-a propisano je da sudionici pri sklapanju naplatnih pravnih poslova polaze od načela jednake vrijednosti uzajamnih činidaba, dok je odredbom čl. 10. st. 2. ZOO-a propisano da je sudionik u obveznom odnosu dužan u ispunjavanju obveze iz svoje profesionalne djelatnosti postupati s povećanom pažnjom, prema pravilima struke i običajima (pažnja dobrog stručnjaka). Konačno, u odredbi čl. 322. ZOO-a propisano je da je ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva ništetan, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo.

14. Međutim, u konkretnom slučaju, u odredbi čl. 5. 1. Ugovora o kreditu navedeno je da naknada za obradu zahtjeva i administraciju predmetnog kredita iznosi 0,00% od iznosa kredita, iz čega proizlazi da u konkretnom slučaju takva naknada nije uopće ugovorena. Stoga neosnovano tvrdi tužitelj da bi navedena odredba bila ništetna.

15. Imajući u vidu navedeno, kao i činjenicu da takva naknada nije niti naplaćena, što jasno proizlazi iz nalaza i mišljenja vještaka dipl. oec. Darka Prpića, zahtjev tužitelja za isplatom utuženog iznosa od 441,10 EUR po osnovi naplaćene naknade za obradu zahtjeva i administraciju kredita (tzv. ulazne naknade) nije osnovan.

16. U odnosu na navode tužitelja da je tuženik u dopisu od 7. ožujka 2024. (str. 18 spisa) izričito naveo da je naplatio tužitelju naknadu za obradu predmetnog kredita 24. srpnja 2014. u iznosu od 3.323,49 kn (441,10 EUR) valja reći da isto nije od značaja, pored činjenice da je tuženik u odgovoru na tužbu u ovome postupku u cijelosti osporio tužbu i tužbeni zahtjev (kako u osnovi tako i u visini) i nije priznao činjenicu da bi naplatio tužitelju tu naknadu, a osim toga, već je u odgovoru na tužbu naveo da je u čl. 5. 1. Ugovora o kreditu navedeno da iznos te naknade iznosi 0,00% od iznosa kredita, što znači takve naknade u konkretnom slučaju nema.

17. Ovdje valja reći da je iz nalaza i mišljenja vještaka dipl. oec. Darka Prpića utvrđeno da je tužitelju naplaćena premija za osiguranje rizika nemogućnosti plaćanja kredita u iznosu od 441,10 EUR, sukladno odredbi čl. 5.2. Ugovora o kreditu kojom je ugovorena premija za osiguranje rizika nemogućnosti plaćanja kredita u jednokratnom iznosu po premijskoj stopi od 4,17% na iznos glavnice kredita.

18. S tim u vezi nadalje valja reći da bi iz izvedenih dokaza proizlazilo da je navedena odredba čl. 5.2. Ugovora o kreditu ništetna u dijelu u kojem se tužitelj kao korisnik kredita obvezao platiti tužitelju premiju za osiguranje rizika nemogućnosti plaćanja kredita jednokratnom uplatom po premijskoj stopi od 4,17% od iznosa glavnice kredita. Naime, iz iskaza tužitelja je utvrđeno da je tužitelju prilikom sklapanja kredita samo rečeno da će sve naknade biti naplaćene iz kredita pri čemu mu nije bilo objašnjeno o kakvim je točno naknadama riječ, te je utvrđeno da je Ugovor o kreditu unaprijed sačinila banka na tipskom obrascu i da nije mogao s bankom pregovarati o ugovornim odredbama, dakle, proizlazi da nije mogao dobiti predmetni kredit bez ugovaranja i plaćanja te naknade. Dakle, iz navedenog proizlazi da ista odredba predstavlja nepoštenu odredbu u smislu odredbe čl. 81. st. 1. ZZP-a jer je Ugovor o kreditu sklopljen bez pojedinačnog pregovaranja o takvoj ugovornoj odredbi, pa je na taj način tužitelj kao potrošač stavljen u neravnopravan položaj u odnosu na banku. Pritom valja istaknuti da u navedenoj odredbi Ugovora o kreditu

nije precizno naznačeno na koji način i u kojem iznosu je predmetni kredit bio osiguran, pa je takva odredba uzrokovala neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Dakle, iz izvedenih dokaza ne proizlazi da su tužitelju prilikom zaključenja Ugovora o kreditu od strane tuženika pojašnjeni razlozi ugovaranja navedene premije za osiguranje kredita pa mu dakle na taj način kao potrošaču nije omogućeno da pristane na takvu odredbu kojom mu je nametnuta dodatna obveza. Stoga je, po ocjeni ovog suda, takva jednostrano određena ugovorna odredba protivna i načelu savjesnosti i poštenja iz odredbe čl. 4. ZOO-a.

19. Također valja reći da tuženik neosnovano ističe prigovor zastare, imajući u vidu pravno shvaćanje sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održane 30. siječnja 2020. (Su-IV-47/2020-2) prema kojem zastarni rok kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora.

20. Međutim, s obzirom na činjenicu da tužitelj u tužbi i tijekom postupka izričito navodi da potražuje iznos koji mu je naplaćen po osnovi naknade za obradu zahtjeva i administraciju kredita (tzv. ulazne naknade), a utvrđeno je da mu ta naknada nije naplaćena, niti mu je mogla biti naplaćena imajući u vidu da ista iznosi 0,00 EUR sukladno čl. 5.2. Ugovora o kreditu, to je tužbeni zahtjev u cijelosti odbijen kao neosnovan.

21. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbama čl. 154. st. 1. ZPP-a i čl. 155. ZPP-a. Tuženiku je priznat zastupanja po punomoćniku odvjetniku, sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine, br. 138/23. i 107/25. - dalje: Tarifa), a imajući u vidu troškovnik i vrijednost predmeta spora i to kako slijedi: za sastav odgovora na tužbu 50 bodova (Tbr. 8/1 Tarife), za pristup na ročište 10. 1. 2025. 50 bodova (Tbr. 9/1 Tarife, te za pristup na ročišta 13. 1. 2026. i 22. 4. 2026. za svako po 25 bodova (Tbr. 9/2 Tarife), što ukupno iznosi 150 bodova, a uz vrijednost jednog boda od 2,00 EUR sukladno važećoj Tarifi i uvećano za 25% po osnovi poreza na dodanu vrijednost iznosi 375,00 EUR.

U Zagrebu 27. svibnja 2026.

Sutkinja
Petra Kušević Fraculj

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe županijskom sudu, koja se podnosi putem ovoga suda. Žalba se podnosi pisanim putem u 4 primjerka, u roku od 15 dana od dana dostave ove presude.

DNA:

pun. tužitelja uz rješenje o pristojbi na presudu u iznosu od 26,54 EUR i pozovi ga dostaviti u spis dokaz o plaćenju pristojbi na tužbu

pun. tuženika

Broj zapisa: **9-30888-a7448**

Kontrolni broj: **01ddc-2412a-f80b8**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.